

Bogár László: A németországi változásokra

2025 március 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Laci bácsi nagyon keményen odasózott! - Olvassák el!

Technikailag annyi a kérdés, hogy csak a szociáldemokratákat vesszük be az uniópártok, vagy a zöldeket is.

Akárhogy is lesz, egyik sem „alternatíva Németország számára”

Batsányi János híres versében (A franciaországi változásokra) a francia forradalmat, mint az emberi történelem legnagyobb fejleményét ünnepli – ma már egy „picit” árnyaltabban látjuk. Az a brutális tömeggyilkosság-sorozat ugyanis, amelyet francia forradalomként ma is párás szemekkel köteles ünnepelni a világ, legfőképpen arra szolgál, hogy bestiális kegyetlenséggel „végekképp eltörölje a múltat”, ahogy azt néhány évtizeddel ez után egy Eugène Pottier nevű szabadkőműves Internacionálé című indulójában megfogalmazta. És akik nem nagyon akarták volna eltörölni a múltat, mint például egy Vendée nevű, Loire környéki vidék lakói, azokat olyan kegyetlenséggel gyilkolták le, amilyenre már nem nagyon vannak szavak. (Nem véletlen, hogy ezen a vidéken ma is egy kicsit visszafogottabb az ünneplés július 14-én.)

A múltat végekképp eltörölni buzdít az induló szövege, pedig ennél képtelenebb és veszélyesebb dolog nem nagyon létezik az emberi világban. A múlt, vagyis a hagyomány minden emberi közösség számára az önmagával való azonosság legfőbb hordozója. Ha ezt valamely szándék eltörölni akarja, annak elég nyomós oka kell hogy legyen. Leginkább nyilván az, hogy az adott emberi közösség elveszítse az önmagával való azonosság minden feltételét. Az antik görög nyelvben az önazonosságot az identitás szó fejezte ki, amelyben az „id” azt jelenti, „ön”, és akinek nincsen „id”-je, mint azt a magyar nyelv játékos rugalmassága nyomán láthatjuk, az időtlenné válik.

Így vált egyre időtlenebbé az a német nép, amelynek legmélyebb identitástalapzatát most már negyedik alkalommal akarja földig rombolni az az évezredek óta „nem létező” világerő, amely a francia forradalomban a jakobinus, később a „kommunárd” (mint az előbb említett Eugène Pottier), majd a bolsevik és ma neoliborális globális áruhájában mutatja meg önmagát. Ékes bizonyosságként a francia mondásnak miszerint „Plus ça change, plus c'est la même chose”, vagyis minél inkább változik, annál inkább ugyanaz marad.

A „nulladik” világháborúban, ez volt a harmincéves háború (1618 és 1648 között), lerombolták a Német–Római Birodalmat, mint a németiség első birodalmát. Az első világháborúban lerombolták a németiség második birodalmát, amely 1870 és 1920 között létezett. A második világháborúban lerombolták a németiség „harmadik birodalmát” (ez volt az egyetlen, amely a „jogfolytonosság” hangsúlyozása érdekében használta a „harmadik” sorszámnevet. A most zajló, harmadik világháborúban pedig lerombolni törekszik a németiség negyedik birodalmát, amelyben óvatosságból Európai Uniónak álcázva próbálta feltüntetni magát a németiség, de lebukott, és így most pusztulnia kell. Valami olyan „látványtechnikával”, mint amelyet az Északi Áramlat „felrobbantódása” nyomán láthattunk.

A harmincéves háborúban a német birodalom egyes vidékein a népesség hetven százaléka pusztult el, és a „nem létező” úgy vélhette, hogy innen nincs visszatérés, de lett! A második birodalom az akkori világ legsikeresebb technostruktúráját építette ki, és világbirodalomként akarta átélni önazonosságát, ezért kellett iszonyú nyomorúságra ítélni és kiprovokálni azt a brutális „immunreakciót”, amellyel a harmadik birodalom vált. Miután újra földig rombolták, kegyesen megengedték neki, hogy saját tudására és szorgalmára építve újra gazdag és rendezett legyen, de csak úgy, ha tudomásul veszi „múltja végekképp eltörölését”. Vagyis, hogy nincs múlt, nincs kultúra, nincs önazonosság, viszont „kárpótlásként” szabadon dagonyázhat a globális „multikulti” híg moslékjában. És mivel a német mindent pedáns eltökéltséggel csinál, így ebben sem volt hiba, a németiség néhány évtized, három generáció alatt példás fegyelmezettséggel darálta le önmagát.

Pontosabban volt azért kísérlet a visszafordulásra, amelyeket ugyanilyen példásan torolt meg a „nem létező” világerő. Az egyik a hatvanas és hetvenes évek fordulójától kezdődött, és amelyre válaszként a Rote Armee Fraktion „csinált” polgárháborúja érkezett. A második a német újraegyesítés előtt és alatt, amikor a német pénzhatalmi szuperstruktúrát gyilkolta le a „nem létező” világerő fegyelmező-hatalmi részlege. Érthető, hogy ezek után nem nagyon maradt „motiváció” a német elitekben arra, hogy a történelmi identitás-visszaszerző harcaikat tovább folytassák.

Ám valami csoda folytán mégis csak kialakulni látszik egy olyan erő, amely „alternatívát” kínál a németiség számára, és bár a „nem létező” világerő lokális kollaboránsai mindent megtettek azért, hogy köztörvényes büncselekményként kezeljék az AfD-t, ám ezzel csak azt érték el, hogy mára a második legnagyobb politikai alakzattá vált. Az előjelzések pontosak voltak, a német választás nem hozott meglepetést, győztek az uniópártok, és stabilan a második helyen áll az AfD, ahogy egy „alternatívához” illik. Technikailag annyi a kérdés, hogy csak a szociáldemokratákat veszik be az uniópártok vagy a zöldeket is. Akárhogy is lesz, egyik sem „alternatíva Németország számára”, mert az alapvető kérdésekre nemcsak, hogy válasz nincs, de a válasz megadásához szükséges fogalmak sem szerepelnek a leendő kormányt megalakító pártok szótárában.

Zavaros idők jönnek tehát a németiség számára, mert amíg a „demokrácia” nevében „tűzfalat” épít, ám a német

nép önazonosságának felépülését minden létező eszközzel lerombolni igyekvő, globális birodalmi kollaboráns pártok kezében van a formális hatalom, addig csak ugyanaz a kaotikus örvénylés marad, mint amelyet a gázvezeték „felrobbantódásával” jelzett a fegyvelmező hatalom. Isten óvja Németországot!

Bogár László

A szerző közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló